

ROZMAITOSCI WARSZAWSKIE

PISMO DODATKOWE

Utile dulci.

DO GAZETY KORRESPONDENTA WARSZAWSKIEGO.

we Srodę dnia 11. Listopada 1829 Roku.

I.

DO WYDAWCY GAZETY KORRESPONDENTA WARSZAWSKIEGO.

Wyczytawszy w Kuryerze Warszawskim z dnia 27 t. m. Nro 288 zamieszczony artykuł z podpisem D. względem przyspieszenia, (jak się tenże artykuł wyraża) uformować się mianego towarzystwa, końcem wynagrodzenia wiernych i dobrych służących płci obojga. Powodowany tą godną uwagi, bo prawdziwie ludzkością tchnącą odezwą, niemniej uyrzawszy w Kuryerze Warszawskim z dnia 29 t. m., iż jakaś szanowna osoba, przestała już na ręce Wydawcy Kuryera kilkadziesiąt złotych polskich na podobny przedmiot; pospieszam do W. Pana z prośbą moją: iżbyś piemko poniżej załączone, czyli przypisek wyjęty z rękopismu moiego, który przed niewielką laty za granicą zakresliłem; a dotyczący się podobnych zakładów; jeżeli takowy godnym Jego uwagi znaydziesz, iżbyś go w swych Rozmaitościach środowych umieścić zech-

ciał i przyjął wyrazy wysokiego poważania.

Życzyłoby należało, ażeby iu nas w Królestwie Polskiem, na wzór innych krajów, poformowały się towarzystwa opiekuńcze, któreby losem ludu służebnego zatrudnić się mogły. Stowarzyszenia się takie osób filantropiynych, niewyrachowane przyniosłyby korzyści, tak dla osób, które utrzymują służących, iako i dla kraju w ogóle: bo zabezpieczenie losu, lub wynagrodzenia wiernych i zasłużonych nam ludzi, nietylko, że uwolniłoby inne zakłady dobroczynności, od ciężaru, podejmowania starych lub podupadłych na siłach; ale nadto dałoby popęd zepsutym i niestałym, do wytrwałości i wiernego sprawowania się w służbie. Kraj nasz, więcęcy może iak który inny, wymaga stałej opieki, nad liczną klasą ludu tego; teraz w ogóle aż nazbyt już zepsutego; wszędzie prawie utyskują na złych służących, a mało kto wchodzi w przyczynę ich zepsucia się, mniej ieszcze zamysła o środ-

kach zaradczych tey tak mocno rozpostar-
tey zarazie. Słyszałem sam nieraz cudzo-
ziemców, którzy zamieszkują u nas w kra-
ju, skarżących się na złych służących na-
szych; niektórzy nawet z nich zapewniali
mnie, iż, aby uniknąć częstey a mało
korzystney ich zmiany: zmuszeni byli za-
granicznych sprowadzić. Któż z nas sa-
mych nie przyzna, iak rzadki jest u nas
sługa dobry, szczególniey po miastach,
gdzie takowy zwykle, obowiązue się na
krótki czas tylko do posługi, lecz z na-
gannego postępowania tego, i napomnień
bezsłutecznych, nadto przekonywamy się,
iż tenże naywięcey obowiązue się, nie
tak dla zadosyc uczynienia swey powin-
ności, iako bardziey dla uzyskania zasług,
na które jedynie z niecierpliwością cze-
ka; a wzięwszy i strwoniwszy ie wchodzi
bez wątpienia w podobnym widoku do
innego pana: a tak rzec można, pcha
tylko całe życie swoje aż dotąd, dopóki
go kalectwo lub starość do żebractwa nie
zmusi, lub też do iakiego zakładu do-
broczynności nie zaprowadzi. Lecz któż z
nas samych równie zaprzeczy, iż my sa-
mi przyczyniamy się wiele do tego: że
służący nasi, są tak mocno dla nas obo-
jętni, i w usługach źle sprawuiący się?
wszakże, chociaźby oni naydłuźey i nay-
wierniey nam służyli, wszelako, gdy się
zestarzeją, lub przez inny iaki przypa-
dek, niezdatnymi nam się do służenia
zrobią, zostawujemy ich, własnemu ich
losowi.

Cóż tedy zachęcić może lud ten, aby
nam dobrze służył, ieżeli nas widzi tak
niewdzięcznymi sobie, a żadney ztąd
stanowczey korzyści nie upatruie dla sie-

bie? Przyznać iednakże należy, iż znay-
duią się i u nas tak dobroczynne domy
prywatne, które swych wiernych i za-
służonych podwładnych, nietylko że nie
opuszczają, ale im nadto dożywotnie pen-
sye, lub inne iakie fundusze do utrzy-
mania się, do śmierci wyznaczają, i za-
bezpieczają: nie brakuie nam oraz i wie-
lu innych osób, równie tkliwych i miło-
siernych, któreby rade chciały, po-
dobnież postąpić sobie z ich zasłużo-
nymi ludźmi; lecz niemożność zadosyc
uczynienia dobrej ich chęci, z ściśnio-
nem ich sercem, tamę im kładzie.

Z powyższych tedy względów, powtó-
rzyc tu muszę, iż, nietylko ludzkość sa-
ma, lecz i interes nasz osobisy, znie-
woliby nas koniecznie powinien, do
utworzenia nad sługami oboiey płci, sta-
łych opiekuńczych towarzystw z stoso-
wnemi do tego ustawami, któreby za-
bezpieczały przyszły tich byt, lub też
wynagradzały wierność i długość ich
służby: do utworzenia mówię towarzystw
nad klasą ludu tego, któremu strzeżenie
domów, majątku, a nawet osób i dzieci
naszych powierzamy. Niechay iedno do
podobnego zawiązku, zgłosi się iaka sza-
nowna osoba, a bez wątpienia znajdzie się
wiele innych, które tylko sposobności do
przyłożenia się, do tak chwalebneho ce-
lu oczekuią. Nim zaś podobne stowarzy-
szenia nastąpią, niezdało mi się bydź
od rzeczy, przytoczyć tu i inne okoli-
czności, które na zepsucie się ludu słu-
żebnego mocno wpływać mogą. Rzadko
zapewne, ktoby z nas nieznał owych panów,
którzy niedosyc, że się źle obchodzą z ich
służącymi, i o ich wygody mało się tro-

szczą; ale nadto, w każdym zdarzeniu lżą ich słowami nieprzyzwoitemi tak dalece że czy mu sługa źle, czy dobrze służy, rzadko mu twarz wypogodzoną pokaze, lub słowo dobre da; a co większa, że i w żartobliwej nawet z nim rozmowie, jeżeli go nią kiedy uszczęśliwić raczy, nie szczędzi mu wyrazów upodlających. Ale dotąd bywały to słowa pana takiego tylko zwyczajne, gdyż w tem żaden szczególny interest jego nie zachodził: lecz niechże mu jedno wspomni sługa, choćby z najgłębszą pokorą, o zasługach lub innej jakiej należności swojej, której termin uiszczenia mu się już wielokrotnie upłynął; a niestety! oprócz brutalstwa, często jeszcze i nierzetelności jego z nimi dostrzedz można. Potrafi się nareszcie sługa uwolnić od podobnego pana, lecz ma sobie u niego zasługi lub inną jaką należytość swoją zastrzymaną; ileż nie używa pozorów tenże Pan, do pozbawienia go z niej, a ileż to razy sługa niebywa zmuszonym, chodzić po nie do niego, i często wzywa jego litości, że ma żonę i dzieci, które z swych zasług utrzymować musi! lecz twardy Pan, dopóty go łudzi, łacie, kwitkami w karczmie zbywa, lub też lichem jakim i nad targ zwyczajny droższem ziarnem i miarą złą onemuż wypłaca się, dopóki tenże (sprzykrzywszy sobie mozolne chodzenie do niego i upominanie się, z którego nad brudne obeyscie się z sobą, burze i mylne terminy, małą karczysć odnosząc) nie odstąpi mu reszty swej należytości, zatrzymując w sercu swoim nienawiść i żal do niego. Zkądże tedy taka Pani lub Pan przychylności i

wierności po swych sługach spodziewać się może, i jak śmie nawet uskarżać się na złych służących, jeżeli tak z niemi postępuje sobie? a zamiast coby powinien wpaść w nich zamilowanie cnoty przez dobry przykład z siebie, zaszczenia w nich nasienie zgorzenia i występków. (Wyłączyć nam tu należy, od tak nieludzkiego postępowania z służącymi, osoby te, które są charakteru drażliwego, to jest niecierpliwie i prędko gniewem zapalające się: osoby takie, lubo zwykły także nie najłagodniey obchodząc się z ich podwładnymi, bo równieź iak tamci używają do nich słów obrykliwych i często nieprzyzwoitych; lecz to ich postępowanie pochodzi po części z popędliwości i nawyknienia, a niżej z twardego ich sposobu myślenia: gdyż takowe, nie rzadko bywają tkliwe, wspaniałomyślne i sprawiedliwe, słowem godne naśladowania z swej rzetelności, w uiszczeniu się swym podwładnym z ich należytości, a nawet i urazy łatwo im przebaczące i zapominające. Ich uniesienie się lubo bywa raptowne, lecz krótko trwałe; z którego gdy opłoną, umięją poznawać swój błąd, zawstydzają się nim sami i smucą: dla tego też porywczosć swoją gdy im się tylko pora do tego nastęrczy, nasyhętniey hojnoscią swoją wynagradzają. Osobom takiego temperamentu należy dobierać sług, równie żywych iak oni, lecz łagodnych i wiele przytomności umysłu posiadających; ale nierownie lepiejby zrobiły, gdyby się one same przejąć chciały, tą nieodzowną potrzebą zastanawiania się i umiarkowania, przez co nietylko uniknęłyby nieprzyzwoitości i dziwactwa, które ich niepokoi i poniża, i w oczach swych służących smiesznymi czyni, ale oraz zyskałyby daleko więcey u nich przychylności i szacunku dla siebie).

Sądząc ieszcze, iż niedosyć może o-
kryśliłem zarazem iaka służących naszych
opanovała; uznałem więc za potrzebę
wykryć nieco obszerniey źródło iey, za-
nim przedsięwzmyą się zaradcze środki,
ieżeli nie zaraz do zupełnego iey wyle-
czenia, to przynajmniej ile można, dal-
szemu iey rozszerzaniu się zapobieżenia;
a zatem przejdźmy w krótkości pierwiast-
kowe wychowanie wielu naszych służą-
cych.

Bywał u nas zwyczaj dawniey, który
poniekąd aż dotąd ieszcze po wielu dwor-
ach utrzymuje się, że Panowie albo Pa-
nie, zwykły bierać na wychowanie do
siebie biedne wiejskie dzieci, lub inne ia-
kie sieroty. Zwyczaj podobny byłby
nader chwalebny, gdyby oprócz wyży-
wienia, iakie się tam dzieciom takim da-
je, starano się oraz i o dobre ich wycho-
wanie: lecz iakże się tam nayeczęściej z
niemi postępuje? oto cała niemal ich o-
pieka, polega na oddaniu ich do kuchni
lub izby czeladney! Nie myśli się tam
wcale, o dobrem ich prowadzeniu ani
wygodzie, mniey ieszcze o schludności
ich ciała i ubioru: odzież takiego dziecka,
składa się nayeczęściej z iedney tylko ko-
szuli płócienney grubey i takichże spó-
dni (do lat kilku wieku iego) która słu-
ży mu zarazem i za pościel w kaźdey po-
rze roku, za łożko zaś i pościel, w le-
cie goła ziemia lub podłoga; a w zimie
zapiecek w pokoiku lub komin rozgrza-
ny w izbie czeladney albo kuchni, na
którym iednakże z ukradka się kładzie,
iżby go iaka nielitościwa kucharka lub
kucharz dla niewygaszenia mu żarzewia,
nie wygnał; ale i odzieży powyżey wzmian-
kowaney chowaniec taki, często zapewne
nie zmienia, bo ze stanu iey, w iakim
się takowa przez nieskończony prawie
przeciąg czasu zawsze iedna i taż sama

na nim spostrzegać daie, i z spókoyno-
ści na to Pana lub Pani iego, domyślać-
by się wypadalo: że albo o nim zapo-
mniano, lub też na zasiew lnu albo ko-
nopi, alboliteż na usposobienie mu tey
tak użyteczney rośliny, na inną oczeki-
wać muszą.

Dziecko podobne, ieżeli już ma zdolne
siły do posług iakowych, początkowo
używane bywa do palenia na kominkach,
lub do zamiatania pokoiów, a co więk sza:
że i w domach nawet takich, gdzie stoły
pod ciężarem srebro uginają się, widzieć
ie można niekiedy uwieszące się pomię-
dzy stroyną liberyą z talerzem w ręku;
lubo kolor ciała iego za ledwo domniemać
się daie, że kiedyś do rodu białych na-
leżało.

Zaprzeczyć nie można, że człowiek od
młodości tak chowany, hartuje się na
wszelkie niewygody życia; lecz też ani
wątpić należy, iż takowy zarazem tward-
nieie na wszelkie uczucia szlachetne:
przydaymy do tego, gdy Pan albo Pani
iego, ustawicznie i bez ładu mu rozka-
zuie, nie mając względu na zdolność i
usposobienie iego; a do tego ieżeli wy-
pełnienia ustawicznych i z sobą sprzecz-
nych swych rozkazów nie pilnuie, i na ie-
go słowo spuszcza się: a więc, nietylko
że mu miesza zdrowy rozsądek iego, ale
nadto zaprawia go zawczasu do głównych
wad: kłamstwa i gnuśności: przydaymy
ieszcze i to, ieżeli mu nigdy słowa
dobrego nieda, i gdy tenże wycho-
waniec nie widzi dobrych dla siebie przy-
kładów w tych, z którymi żyie i przesta-
ie: przeto, (oprócz wrodzonych dobrych
skłonności iego, ieżeli iakimi iest ob-
darzony) ani przypuścić można, iżby ten
mógł być kiedy sługą dobrym. Czło-

wiek pospolicie tak wychowany, zamiast wdzięczności dla opiekuna swego, uważa go za uciemięździela: zgola lenistwo, obłuda, niechłudność i przeniewierzanie się, stawszy się panującą skłonnością, czyli drugą naturą jego, uczyniły go nie tylko że mniej iak maszynalnie użytecznym dla pana jego, ale oraz ciężarem i zarazą, dla społeczeństwa ludzkiego.

Lubo już powyżey wyraziłem, że uformowanie się Towarzystw opiekuńczych, nad klasą ludu służebnego, w celu zabezpieczenia onemuż przyszłego losu jego, miechy mogło niewątpliwy i korzystny wpływ na poprawę i uobyczaenie jego: z tem wszystkim, nadmienić mi tu wypada, iżby mu się jeszcze pozostały trudne zawady do zwalczania dla osiągnięcia przygotować mu się mianego przez nas dobrodziejstwa; a temi by były, nasze z nim postępowanie i obchodzenie się dotychczasowe. Zmieńmy więc, takowe! to jest: z założeniem towarzystw bądźmy dla ludu naszego służebnego więcej wyrozumiałymi, ludzkimi i sprawiedliwymi, lecz unikajmy złych i poprawy niezdolnych: a obok wymagania po nich, największey pilności i wierności w służbie, zostawiając im wolne pole do ubiegania się o nagrody, dopniem celu zamierzonego.

w Warszawie d. 31. Października 1829 r.

M. Dą:

SYSTEM PAŃA CORDIER O CENTRALNYM OGNIU KULI ZIEMSKIEY.

Wiele czynów rozmaitych, potwierdzonych przez umiejętności nowszych

czasów, dały powód do mniemania, że gorącość wewnętrzna, była wielkim działaczem przy tworzeniu się kuli ziemskiej. Naywyraźniejszymi faktami, są 200 wulkanów gorejących w rozmaitych częściach ziemi, i zupełna tożsamość ich lawy. Doświadczenia przekonały także, iż skały mogą nabyć kształtu krystalicznego w stanie płynnym. Z drugiej strony pokazało także doświadczenie, że istnieje ciągle wznoszenie się ciepła w promieniach od ziemi ku niebu. Lecz dowody bardziey potwierdzające byt ognia środkowego, wynikają z doświadczeń czynionych w głębokich kopalniach i innych wydrążeniach, gdzie w stosunku głębokości, nagle ciepło wzrasta. Czyn ten niedawno dopiero zwrócił na siebie uwagę badaczów, a nawet dotychczas, używano go iako niezupełnie ustalony. Lecz Pan Cordier, w uczonych swoich badaniach rozbił wszystkie postrzeżenia uczynione w tym przedmiocie, zastanawia się nad ważnością wszystkich zarzutów w tym względzie poczynionych, i ustala na mocnych dowodach prawdziwość zasady ogólney.

Pan Cordier w swoich badaniach, oznacza 40 kopalń, w których były uczynione doświadczenia we Francyi, Anglii, Szwajcaryi Saxonii, w Peru i Meksyku, liczbę zaś doświadczeń podaje na 200, uczynionych w powietrzu, w wodzie i na skałach, w wydrążeniach głębokości rozmaitey między 127 a 1700 stopami.

W celu uniknięcia przyczyn miejscowych błędu, na które wystawiona była naywiększa część doświadczeń nad temperaturą podziemną, Pan Cordier wykonał ich sam wiele w kopalniach węgla we Francyi. Dzięki środkom przezorności, iakimi się otoczył, były one tak zupełne i tak dostateczne, iak tylko mógł

tego żądać. Otóż są wnioski, które ztąd wyprowadził:

1.) Doświadczenia te, pokazują widocznie istnienie ciepła wewnętrznego, które jest właściwem kuli ziemskiej, które nie jest wypadkiem promieni słonecznych i które wzrasta nagle z głębokością.

2.) Wzrastanie ciepła podziemnego stosunkowo do głębokości, nie jest poddane jednakowym prawidłom w całej ziemi. Może ono być w jednej okolicy dwa, lub trzy razy większe, aniżeli w drugiej.

3.) Różnice te, nie są w stosunku stałym z szerokością i długością.

4.) Nakoniec wzrost jest daleko naglejszym iak wnoszono dotychczas; w niektórych okolicach może być na jeden stopień przez 27 a nawet 24 stóp. Tymczasem wzrastanie to nie należy niżej cnić iak 46 stóp na jeden stopień.

Podług postrzeżeń uczynionych w obserwatoryum paryżkiem, wyrażenie liczbowe prawidła wzrostu byłoby 51 stóp głębokości na każdy stopień podniesienia się temperatury podziemnej. Z kąd wypada, iż temperatura wody wrzącej, powinna być pod tem miastem, w głębokości 8,212 stóp, czyli około pół mili (*lieue*).

Jeżeli ciepło wewnętrzne ziemi wzrasta, biorąc w przecięciu stosunek jednego stopnia przez 46 stóp, natenczas ciepło środkowe powinno się wznosić do ogromnej temperatury 450,000 stopni *Fahrenheita*. W głębokości ni co mniejszej nad 20 mil, temperatura powinna być dostateczną do roztopienia wszelkich skał znanych. Podług wielu faktów geologicznych, P. *Cordier* mniema, że to ciepło istnieje w głębokości daleko mniejszej. Podług niego cała bryła kuli ziemskiej, z wyjątkiem skorupy

maiącej mniej niż 20 mil fr. grubości, składa się istotnie z lawy ciekłej, zupełnie podobnej do tej, którą wyrzucają wulkany, uważane przez niego iako otwory oddechowe, iako klapy bezpieczeństwa kuli naszej.

Lecz, powie kto, jest to nierozwagą wnosić z uczynionych doświadczeń na tak małą skalę, że istnieje ogień środkowy, zdolny do roztopienia skał najtwardszych. Ale z jakiejże przyczyny moglibyśmy wnosić, że ciepło nie pomnaża się ciągle, iak to się pokazuje na wszystkich promieniach linii prostopadłej 1,700 stóp, zwłaszcza, gdy podnoszenie się temperatury, które było sprawdzone, nie da się wytłumaczyć w sposób godniejszy przyjęcia, iak przez przypuszczenie ognia wewnętrznego. Z drugiej strony, gdy badacz obejrzy się na okół, postrzeże dwieście wulkanów, gorzących na kuli, które wszystkie rzucają skały w roztopieniu, zupełnie w tym stanie, iaki mu się wydaie właściwym dla skał znajdujących się we wnętrzościach ziemi. Jest dowiedzionem z kądinąd, przynajmniej w wielu przypadkach, że ta lava wylana, wychodzi z pod skał pierwotnych. Badacz więc powinien sądzić, że lava którą ma przed oczami, jest częścią płynu różognionego, o którym jego doświadczenia na temperaturze podziemnej, kazały mu wnosić we wnętrzości kuli ziemskiej. Jego przekonanie wzrasta, gdy rozbiera szczątki organiczne w krajach północnych, będące bez wątpienia płodami wysokiej temperatury.

P. *Cordier* domyśla się, że cała ziemia była pierwotkowo w stanie ciekłym, i że od początku stygła stopniowo, przez promieniste uchodzenie ciepła, dodając tym sposobem nowe pokłady skał pier-

wotnych do swej wewnętrznej skorupy, gdy tymczasem zewnątrz, układały się warstwy przechodowe, przez działanie wody. Według tego zdania, skały najniższe i najbardziej wzniesione, są najświeższymi, a pierwotne i napływowe kształcą się ciągle.

Przypuszczając zasady podstawne tego systematu, sprawdzi się łatwo zjawienia geologiczne i niektórych innych gałęzi nauk przyrodzonych, które zdawały się najbardziej niepojętymi. To wielkie ognisko wulkaniczne, które miało być w działaniu od początku świata, lecz ciągle z siłą zmniejszającą się, wyjaśnia w sposób najgodniejszy przyjęcia, pochylenie pokładów skał z ich obaleniem się, z tarciami i rozrzuconiem; niemniej z wsiąknięciem, pomiędzy wszystkie rodzaje skał, żył kruszcowych i innych, równie jak wyniesienie się naszego ładu z łona morskiego.

Ta teoria wyjaśnia równie z prostotą pełną wielkości wszystkie zjawiska wulkaniczne. Są one skutkami przyrodzonymi oziębienia pokładów wewnętrznych kuli; skutkami czysto termometrycznymi. Ściąganie się skorup stygnących, poddanie płyn wewnętrzny niezmiernemu ciśnieniu. To ciśnienie mówi P. Cordier, powinno wyrównywać w niektórych przypadkach 28,060 ciśnieniom atmosferycznym.

Jeżeli się przyjmie ta teoria we względzie stygnięcia i ściągania się pokładów wewnętrznych kuli, najłatwiej będzie objąć tożsamość okoliczności, które cechują działanie wulkanów we wszystkich częściach ziemi; wyjaśnić wielkie zmniejszenie się liczby wulkanów; ubywanie wyrzuconej materii przy każdym wybuchu; nareszcie zupełne podobieństwo, i jakie się pokazuje w składzie wyrzuc-

nych przedmiotów, w rozmaitych epokach geologicznych.

Przypisują dzisiaj powszechnie trzęsienie ziemi tej samej przyczynie co i wulkany; albo raczej obadwa zjawiska, są poczytywane, iako kształt różny jednej i tej samej przyczyny. Gdy się przypuści domysł ciekości środkowej, oznaczonej przez ciepło, trzeba także przypuścić, iako wniosek naturalny, że w tym stosunku iak bryła wewnętrzna ciągle stygnie i powiększa objętość obwodu stałego kuli, iedną część materii dąży do ciągłego rozkładania się, i przejścia w stan gazu. Te gazy szukają ciągle uciecia; popychane z miejsca na miejsce przez niejednostajność ciśnienia, wzdłuż ścian, zapewne bardzo nieregularnych powierzchni wewnętrznej, są powodem tych dziwacznych zjawień trzęsienia ziemi.

Gdy przez swoje nagromadzenie się, nabiorą dostatecznie siły rozpychającej dla przełamania sklepienia przestworów, albo gdy się mogą przedrzeć aż do otworów wulkanu, mięsza się z nimi w postaci lawy, część materii, którą są otoczone, i wybuch kładzie koniec trzęsieniu ziemi. Ten domysł, iak się pokazuje, iest zupełnie zgodny z faktami.

Tłomaczy on równie dobrze te różnice temperatury, które się dają postrzegać pod iednakowemi szerokościami. Można się domyślić, że grubość tej skorupy, która otacza ogień środkowy, nie iest iednostajna na całej ziemi. O ile ta skorupa iest cięższa, tem łatwiej daie się przenikać ciepłowi wewnętrznemu, który następnie rozchodzi się z mniejszą przeszkodą po zewnętrznej powierzchni ziemi. Zład różnica ciepła pod strefami iednakowemi.

Podług tej zasady, skorupa, albo też pokrywa ziemna, powinna mieć więcej grubości w Ameryce iak w Europie, gdyż na północy jest zimniej pod tym samym stopniem szerokości. Byłoby to ciekawem badaniem, sprawdzić czyli skutki podeprą ten domysł. Jeżeli pokrywa ziemna jest grubsza w Ameryce, temperatura, gdy spuszczaemy się w głąb, powinna mniej wzrastać, iak w Europie. Podług doświadczenia, które było uczynione w Ameryce na temperaturze podziemney, możnaby wnosić, iż tam temperatura rośnie tylko o stopień na 72 stóp, gdy tymczasem w Europie podnoszenie się wzrasta w przecięciu o jeden stopień przez 46 stóp. Lecz doświadczenie to potrzebuje sprawdzenia przez inne.

Oziębienie się stopniowe kuli ziemskiej, powinno być powodem ściśnienia się iey obiętości; gdyż wszystkie ciała zmniejszają się w stosunku utracania ciepłika. Z tego ściśnienia, wynika iako konieczny wypadek lekkie wgięcie w powierzchnię lądów, i pozorne pomnożenie się wód. Uważano to już w postrzeżeniach czynionych wzdłuż brzegów morza śródziemnego i baltyckiego. Ła. Place wyliczył, iż długość dnia nie zmieniła się, ani o jedną 500 część sekundy przez dwadzieścia wieków. Lecz natura nie spieszy się jest cierpliwa, bo nieśmiertelna. Poczóż ma się naglić? Czyliż nie ma do wykonania dzieł swoich, przestrzeni i wieczności? Ściąganie się ziemi pochodzące ze stygnięcia, powinno przyspieszać obrot i zmniejszać w odpowiednim stosunku trwałość codzienną dnia. Innym wypadkiem obrotu przy-

spieszonego, będzie splaszczenie sferoidy przy bi-gunach. Lecz skutki te, są iak drobne, tak mało widoczne, iż mogą być ocenione tylko przez dostrzegania bardzo ściśle i długie.

Tam nowa teorya ziemi, objaśnia zjawienia geologiczne nayrozmaitsze. Mamy tego dwa następujące dowody.

Pytano się z podziwieniem: iakim sposobem znajduią się w szerokościach naybardziej na północ posuniętych, szczątki zwierząt i roślin, które napotykamy tylko pod zwrotnikami? Jedni mniemali, że ziemia przedtem obracała się na inney osi; inni że te szczątki zaniesione były iakimś gwałtem pod te strefy północne w czasie wielkich wypadków, które wzruszyły całą kulę. Lecz zupełnie całość tych szczątków zbiła ten domysł. Zdaje się niepodobnem wistocie, aby w tak wielkich przetrzucaniach przedmiotów, zwierzęta mogły zachować nieknięte części swej organizacyi, częstokroć aż do sierci swej skóry. Dziś zaś poymuie się bardzo iasno za pomocą nowej teoryi, iakim sposobem, gdy skorupa naszego planety była mniej grubą, i gdy z tego powodu ogień wewnętrzny utrzymywał temperaturę wyższą, na powierzchniach zewnętrznych roślinność i zwierzęcość zwrotników mogła się znaydować w owych szerokościach. Tym więc sposobem, gdy system Pana Cordier wyiaśnia, iak szczątki organiczne tey zwierzęcości i roślinności napotykaią się aż w okolicach biegunów, szczątki są także nowym dowodem stygnięcia ziemi, azatem i prawdy uzasadnionej na domysłach tego wielkiego badacza.

(Dokończenie nastąpi.)